

Arrest

nr. 33 374 van 29 oktober 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 september 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat J. CALLEWAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, verklarende Iraaks staatsburger te zijn geboren in Erbil en van Koerdische origine, zou na de onafhankelijkheid van Noord-Irak tot ergens in 2006 in het dorp Jozane (Koerdisch)/Koyzan (Arabisch) in Centraal-Irak geleefd hebben. U verliet ten tijde van de revolutie waarbij Saddam Hoessein Noord-Irak verliet Erbil richting Koyzan omdat uw vader gelieerd was aan het Baath-regime. In 2001 zou uw vader, (K.Z.M.) (o.v. 5.174.330), het land verlaten hebben omwille van de problemen die hij had. U weet echter niets af van deze problemen. Uw twee minderjarige broers nam hij met zich mee terwijl hij uw moeder, u en uw zussen achterliet. Uw vader vroeg op 2 januari 2002 in België asiel aan. De mukhtar van Koyzan, die een goede vriend was van uw vader, zou jullie in de afwezigheid van jullie vader geholpen hebben. Uiteindelijk zou u van de mukhtar vernomen hebben dat er een wet gekomen was waardoor jullie Koyzan zouden moeten verlaten en haalt u ook aan dat u vertrok omdat er

geen wetten zijn en niemand beschermd wordt. De mukhtar regelde jullie reis naar Jordanië. In 2006 zou u dan met uw moeder, uw zus (Q.) (o.v. 6.369.847) en uw minderjarige zussen, naar Jordanië getrokken zijn waar u en uw zus gedurende drie jaar leefden. Uw moeder slaagde er in tussentijd in om een gezinshereniging te bekomen voor haarzelf en uw minderjarige zussen. U en uw meerderjarige zus kregen echter geen visums. Op 22 december 2008 zou u met uw zus Jordanië verlaten hebben richting België. U zou op 31 december 2008 in België zijn aangekomen waar u op 6 januari 2009 het statuut van vluchteling aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hiernavolgende redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u verklaarde dat u zelf geen problemen had in Irak en dat u vluchtte omdat er geen wet is en niemand beschermd kan worden (CGVS 1, p.4). U stelde echter wel dat uw vader (K.Z.M.) (o.v. 5.174.330) voordien problemen kende en dat hij daarom Irak ontvluchtte (CGVS 1, p.4) en dat u en de rest van uw familie hierdoor ook niet langer in Irak konden blijven (CGVS 1, p.5). U stelde eveneens dat er een nieuwe wet kwam waardoor jullie niet langer in Koyzan konden blijven (CGVS 1, p.5). Met betrekking tot de problemen van uw vader dient vooreerst te worden opgemerkt dat u hier niets over kon vertellen (CGVS 2, p.10) en dat u hem er ook nooit naar gevraagd heeft (CGVS 1, p.5). Dit is op zich reeds een merkwaardige vaststelling. U verklaarde immers dat het door de problemen van uw vader was dat u en de rest van zijn gezin niet in Irak konden blijven. Aangaande de problemen van uw vader weet u echter niets te vertellen. U stelt wel dat uw vader gelieerd was aan de Baath-partij maar ook daarover kan u buiten het feit dat hij lid zou zijn van Baath geen informatie geven (CGVS 2, p.7). Zelfs met betrekking tot zijn andere professionele activiteiten weet u amper iets te vertellen, behalve dat u denkt dat hij bediende was bij de "Dienst Water" maar wat dat juist inhield, wist u evenmin (CGVS 2, p.8). Dat u enerzijds stelt dat u omwille van de problemen van uw vader niet in Irak kon blijven maar anderzijds hier vervolgens niets over blijkt te weten, is niet aannemelijk. Er kan op zijn minst van u verwacht worden dat als u zelf stelt dat de problemen van uw vader ervoor zorgden dat u niet in Irak kon blijven dat u dan ook concrete informatie kan geven over diens problemen. Dat u dit niet kan, ondergraaft de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees voor vervolging omwille van de problemen van uw vader. Daarenboven dient met betrekking tot de asielaanvraag van uw vader te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal in het kader hiervan op 23 december 2004 een beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en dit op basis van het onvoldoende aannemelijk maken van zijn asielrelaas (administratief dossier, blauwe map, stuk 4). Met betrekking tot de nieuwe wet die er gekomen zou zijn en waardoor jullie niet langer in Koyzan konden blijven (CGVS 1, p.5), dient te worden opgemerkt dat toen u gevraagd werd om welke wet het ging of wat deze inhield, u hier hoegenaamd geen informatie over kon geven (CGVS 2, p.5). Als uw verblijf in Koyzan problematisch zou zijn geworden omwille van een nieuwe wet mag er op zijn minst van u verwacht worden dat u kan aangeven over welke wet het gaat en waar de wet over gaat. U slaagt daar niet in en weet zelfs niets te vertellen over deze nieuwe wet (CGVS 2, p.5) waardoor er ernstig getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van deze verklaringen.

Daarnaast dient er met betrekking tot uw beweerde verblijf in Koyzan (Centraal-Irak) sinds de onafhankelijkheid van Noord-Irak tot ergens in 2006, te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan dit verblijf in Centraal-Irak. U verklaarde dat u sinds de revolutie waarbij Saddam Hoessein het Noorden van Irak verliet, van Erbil naar Koyzan verhuisde (CGVS 1, p.7) en dit omdat uw vader gelieerd was aan de Baath-partij en jullie niet in Erbil konden blijven (CGVS 2, p.4). Met betrekking tot uw verklaarde verblijf in Koyzan dient echter het volgende te worden opgemerkt. Ondanks uw verklaringen dat u er in de periode na de onafhankelijkheid van Noord-Irak (periode 1991-1992) tot ergens in 2006 verbleef, kan u op geen enkel moment aangeven waar Koyzan ligt. Het ligt volgens uw verklaringen in de buurt van Al Khalis maar hoe ver van Al Khalis weet u niet. Het ligt ook op zo'n twee kilometer van Bagdad maar eigenlijk ligt Koyzan dichterbij Al Khalis dan bij Bagdad (CGVS 2, p.7). Het is enigszins merkwaardig dat u stelt dat Koyzan op twee kilometer van Bagdad ligt maar dat het eigenlijk dichterbij Khalis ligt. Logischerwijze is de afstand tussen Bagdad (twee kilometer van Koyzan) en Al Khalis (dat dichterbij Koyzan ligt dan Bagdad en dus op maximum twee kilometer van Koyzan ligt) dan maar een goede 4 kilometer terwijl uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een

kopie in bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd (blauwe map, administratief dossier, stuk 1), blijkt dat de afstand tussen Al Khalis en Bagdad meer dan vijftig kilometer is. Dat men zich enkele kilometers kan vergissen is begrijpelijk maar het verschil tussen 4 kilometer en meer dan 50 kilometer is niet te beschouwen als een vergissing. Als er zoals u verklaarde buiten Al Khalis (CGVS 2, p.4) en Bagdad (CGVS 1, p.10) helemaal geen dorpen in de buurt zijn dan mag er op zijn minst ook verwacht worden dat u een min of meer correcte inschatting kan maken van hoe dichtbij of veraf deze liggen. Toen u bovendien gevraagd werd in welke provincie of "muhafazat" Koyzan ligt, kon u evenmin antwoorden (CGVS 2, p.4-5). U stelt verder dat Koyzan een Arabisch dorp is en dat jullie er de enige Koerdische familie waren (CGVS 1, p.7) maar gevraagd of Koyzan voornamelijk bevolkt wordt door sjiieten of soennieten stelt u dit niet te weten. U stelt hier niet op te hebben gelet (CGVS 1, p.11 & CGVS 2, p.5). Uw uitleg kan niet overtuigen gezien u beweert daar ettelijke jaren te hebben geleefd.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw kennis van het Arabisch zeer summier is voor iemand die gedurende bijna 15 jaar (periode 1991-1992 tot 2006) in een Arabisch dorp gewoond heeft en er tot het tweede leerjaar lessen heeft gevolgd in het Arabisch (CGVS 1, p.7-8 & CGVS 2, p.6-7) en die dan ook nog bevriend was met de dochter van de Arabische mukhtar (CGVS 1, p.8). Dat uw Arabisch dan dermate summier is, waarbij u met moeite de vragen in het Arabisch begreep en kon beantwoorden (CGVS 2, p.6-7) en zelf aangaf dat uw Arabisch niet goed is (CGVS 2, p.6), is weinig aannemelijk en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaarde verblijf in het Arabische dorp Koyzan in Centraal-Irak in de periode 1991-92 tot aan uw vertrek naar Jordanië in 2006.

Daarnaast kan u evenmin aangeven wie er sinds de val van het regime van Saddam Hoessein instaat voor de veiligheid van Koyzan (CGVS 2, p.5) hetgeen zeer merkwaardig is gezien de Iraakse veiligheidsproblematiek. Verder kon u weliswaar aangeven welk geld er na de val van het regime van Saddam Hoessein in Irak gebruikt wordt (CGVS 1, p.9) maar dit toont geenszins aan dat u in Centraal-Irak verbleef. Sinds de invoering van het nieuwe Iraakse geld, wordt immers zowel in Noord-Irak als in Centraal-Irak hetzelfde geld gebruikt. Gevraagd naar welk geld er echter gebruikt werd in de laatste jaren van het Saddam-regime, toen u reeds in Koyzan verbleef, verklaarde u dat er biljetten van 5, 10 en 25 dinar waren en alvast één munt van een halve dinar. Andere biljetten waren er niet en van andere munten was u niet zeker (CGVS 2, p.5-6). Met betrekking daartoe dient echter te worden opgemerkt dat deze verklaringen de geloofwaardigheid van uw verblijf in Centraal-Irak op substantiële wijze ondergraven. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd (administratief dossier, blauwe map, stuk 2), blijkt immers dat er in Centraal-Irak geen biljetten van 5 en 10 dinar gebruikt werden en dat het gebruik van munten in 1992 werd afgeschaft. Van de andere biljetten die er volgens de informatie waarover het CGVS beschikt de laatste jaren van het regime van Saddam Hoessein wel degelijk waren (administratief dossier, blauwe map, stuk 2), blijkt u dan weer niet op de hoogte te zijn hetgeen niet aannemelijk is als u in Centraal-Irak geleefd zou hebben.

Bovendien kan u ook niet aangeven wanneer het regime van Saddam Hoessein gevallen is (CGVS 2, p.5). Dit is weinig aannemelijk aangezien u Erbil in Noord-Irak diende te verlaten omdat uw vader gelieerd was aan de Baath-partij en hij net daardoor de Noordelijke gebieden diende te verlaten toen Saddam Hoessein deze verliet (CGVS 1, p.7 & CGVS 2, p.4) en de val van het regime van Saddam Hoessein na de invasie van de Coalitietroepen zonder twijfel een impact had op de veiligheidssituatie van u en uw naasten aangezien uw vader aan het regime verbonden was. Dat uw vader voor de val van het regime al uit Irak vertrok wijzigt hier niets aan. Het niet op de hoogte zijn van dergelijke elementaire en algemeen bekende feiten, laat niet toe enig geloof te hechten aan uw verklaarde verblijf in Centraal-Irak in de periode na de onafhankelijkheid van Noord-Irak tot aan uw vertrek naar Jordanië ergens in 2006.

Bovendien kan u geen enkel origineel identiteitsdocument voorleggen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en paspoort zouden door de smokkelaar zijn afgenomen bij uw vertrek in Jordanië (CGVS 1, p.6 & CGVS 2, p.2). U legt wel een fotokopie neer van uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en paspoort (administratief dossier, groene map, stukken 1 tot en met 3), maar het betreft hier kopies waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien legt u met betrekking tot de documenten die u in uw bezit zou hebben gehad incoherente verklaringen af. Zo werd u gevraagd waar uw paspoort was afgeleverd. U stelde dat u dit niet wist (CGVS 2, p.3). Toen u er later mee geconfronteerd werd dat het paspoort van uw moeder in Erbil was afgegeven stelde u dat men tegen uw moeder had gezegd dat ze haar paspoort moest gaan halen daar waar ze geboren was, in casu Erbil (CGVS 2, p.9-10). U werd er volgens mee geconfronteerd dat u ook in Erbil geboren bent en vervolgens gevraagd of uw paspoort dan ook in Erbil was uitgegeven. U stelde daarop dat dit inderdaad het geval was, evenals het paspoort van uw zus (Q.) (CGVS 2, p.10). Gevraagd naar waarom u in

eerste instantie (CGVS 2, p.3) dan verklaarde dat u niet wist waar uw paspoort was uitgegeven stelde u enkel dat de mukhtar dit gemaakt had (CGVS 2, p.10). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het feit dat u eerst niet weet waar het paspoort is uitgegeven en vervolgens wel. Met betrekking tot uw identiteitskaart kon u bovendien ook maar weinig concrete informatie geven over waar ze was uitgegeven. U stelde dat de mukhtar deze gemaakt had (CGVS 2, p.3-4). Dat u echter van uw eigen identiteitskaart niet weet waar ze is uitgegeven is merkwaardig temeer daar de plaats van uitgifte op het document vermeld staat, met name Erbil - Ronahi (administratief dossier, groene map, stuk 1). Dat u bovendien niet kan aangeven of uw identiteitskaart dateert van voor of na de val van het regime van Saddam Hoessein (CGVS 2, p.3-4) is dat des te meer. Bovendien werd u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS gevraagd of u of iemand anders van uw familie tijdens jullie verblijf in Koyzan of Jordanië nog was teruggeweest naar Erbil of de andere Koerdische gebieden in Koerdistan of Noord-Irak. U stelde dat dit niet het geval is (CGVS 2, p.8). Dit is op zich zeer merkwaardig aangezien het paspoort van uw moeder in Erbil is uitgegeven op 11 september 2006 (administratief dossier, blauwe map, stuk 3) en het een exit-stempel bevat aangevende dat uw moeder op 17 september 2006 vertrokken is van op de Internationale Luchthaven van Suleymania (Suleymanii) en nog dezelfde dag Jordanië is binnengekomen. Dit toont alleszins aan dat zeker uw moeder naar de Koerdische gebieden in Koerdistan of Noord-Irak is gereisd. U verklaarde echter dat u samen met uw moeder, uw meerderjarige zus en uw minderjarige zussen samen naar Jordanië vertrokken bent (CGVS 1, p.3; CGVS 2, p.2). Dit laat dan ook vermoeden dat niet enkel uw moeder, maar ook uw minderjarige zussen, uw jongere zus en uzelf zich op het moment van vertrek in Noord-Irak bevonden ook al ontkende u dat iemand van uw gezin naar de Koerdische gebieden in Koerdistan of Noord-Irak zou zijn geweest. Suleymania is immers één van de provincies die samen met Dahuk en Erbil het Koerdische autonome Noord-Irak vormen. De geloofwaardigheid van uw reisroute wordt bovendien verder ondergraven door uw verklaring op DVZ dat u per auto van Irak naar Jordanië getrokken bent (gehoorverslag DVZ, vraag 34). Aangezien u samen met uw moeder en zussen bent vertrokken uit Irak is het weinig geloofwaardig dat enkel uw moeder het vliegtuig zou hebben genomen in Suleymania en u per auto naar Jordanië bent getrokken.

Dat u bovendien eerst niet blijkt te weten wanneer u naar Jordanië vertrokken bent (CGVS 1, p.2 & 12) en tijdens het tweede gehoor wel weet aan te geven dat het ergens in 2006 was zonder dat u weet wanneer (CGVS 2, p.5 & 8), komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen evenmin ten goede. Rekening houdende met de manifest bedrieglijke verklaringen die u tijdens uw asielprocedure aflegt, wordt u het statuut van vluchteling dan ook geweigerd.

Met betrekking tot de beoordeling of u in aanmerking dient te komen voor het statuut van subsidiaire bescherming dient het volgende te worden gesteld. Zoals hierboven reeds werd aangehaald kan er geen geloof worden gehecht aan uw vermeende verblijf in Koyzan, Centraal-Irak, in de periode na de onafhankelijkheid van Noord-Irak tot uw vertrek naar Jordanië in 2006. Uw bedrieglijke verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen voor u in 2006 naar Jordanië vertrok, maken dat u het CGVS niet in staat stelt een duidelijk beeld te krijgen van uw werkelijke verblijfplaatsen van de laatste jaren, uw eventuele verblijfsstatuut in Noord-Irak of derde landen of de redenen waarvoor u deze derde landen heeft verlaten. Van een kandidaat-vluchteling kan verwacht worden dat hij zijn volledige medewerking verleent aan de onderzoekende instanties, zodat deze een correct beeld kunnen krijgen over zijn of haar nood aan bescherming. In casu is dit niet het geval. Er kan dan ook niet worden gesteld dat er in uw hoofde reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en derhalve wordt u het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (identiteitskaart, paspoort, nationaliteitsbewijs, document aanvraag visum lang verblijf, kopie Belgische identiteitskaart vader, krantenartikel en CD-rom broer Ismaël) zijn niet van die aard dat ze het voorgaande in een ander daglicht kunnen plaatsen. De identiteitskaart, het paspoort en het nationaliteitsbewijs betreffen fotokopies waarvan zoals hogerop reeds werd aangehaald de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Het document aanvraag visum lang verblijf, bevat geen relevante informatie aangaande uw asielaanvraag. De kopie van de identiteitskaart van uw vader en het krantenartikel met CD-rom van uw broer (I.) zijn evenmin van die aard dat ze hetgeen hierboven werd uiteengezet in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Tot slot dient er te worden opgemerkt dat er ook in hoofde van uw zus, (K.Z.Q.) (O.V. 6.369.847), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen door de Commissaris-generaal.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de procedure

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel- en Migratiebeleid en de staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid, kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoekster maakt evenmin duidelijk waarom dit in casu wel het geval zou zijn.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève, de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

3.1.1. Zij beroept zich in hoofdorde op de artikelen 48/3 en 62 van de Vreemdelingenwet en stelt dat de bestreden beslissing onvolledig en onjuist is gemotiveerd.

Verzoekster betoogt dat zij onder het toepassingsgebied valt van artikel 1 van de Conventie van Genève en van voormeld artikel 48/3 en baseert zich hiervoor op de *UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers* van het UNHC van april 2009. Daar waar er in het centrum van het land een veralgemeend risico is voor vervolging voor de gehele burgerbevolking, is er een verhoogd veiligheidsrisico voor degenen die in verband kunnen worden gebracht met de Baathpartij. Verzoekster verwijst naar het Baath-lidmaatschap van haar vader en stelt dat zij als familieleden van een lid van deze partij werden blootgesteld aan vervolging. De vervolging die zij bijgevolg riskeert is een vervolging in de zin van artikel 1, § 1 van de Conventie van Genève wegens haar politieke overtuiging en etnische achtergrond overeenkomstig artikel 1, § 4, a en e. Zij werd in verband gebracht met de Baathpartij en de kenmerken worden haar ervan toegeschreven door de actor van de vervolging zoals bedoeld in artikel 1, § 5.

Met betrekking tot de bestreden motivering omtrent de asielaanvraag van haar vader, wijst verzoekster erop dat deze asiel aanvraag op 2 januari 2002 en dat zijn asielaanvraag werd geweigerd op 21 december 2004. In deze periode was de situatie in Irak volledig anders. De beslissing inzake haar vader formuleert geen ernstige twijfel over diens lidmaatschap van de Baathpartij en verblijf in Centraal-Irak. Daar waar de Commissaris-generaal er op dat ogenblik nog aan kon twijfelen dat leden van de Baathpartij vervolgd worden, zou dit ingevolge het reeds hoger aangehaalde rapport van het UNHCR niet langer kunnen worden betwist. Ook de onveiligheid in Centraal-Irak werd sedertdien steeds vaker bevestigd. Verzoeker wijst op de stelling van het UNHCR dat de redenen voor een erkenning als vluchteling kunnen ontstaan op basis van gebeurtenissen daterend van na het vertrek.

De overige bestreden motieven wijt verzoekster aan het feit dat zij gedurende lange tijd geïsoleerd heeft geleefd. Koerdische vrouwen werden in de loop der jaren regelmatig blootgesteld aan geweld en verzoekster kreeg van haar ouders de raad mee zo weinig mogelijk buiten te komen. Daar waar voor de val van het regime Koerdische vrouwen reeds vaak het doelwit waren van allerlei vormen van geweld en discriminatie, bracht de oorlog daar weinig verbetering in. De situatie van vrouwen in Irak is in de loop der jaren steeds moeilijker geworden. Ter staving haalt verzoekster nogmaals het reeds hoger aangehaalde rapport van het UNHCR aan, alsmede een reportage die door 'The Observer' werd gepubliceerd met betrekking tot de positie van vrouwen in Irak. Dit artikel toont aan hoe vrouwen worden vervolgd als ze gaan werken of eenvoudigweg buitenkomen. Zij worden ontvoerd en verkracht. Verzoekster geeft aan dat zij zelden uit haar huis kwam, slechts korte tijd school liep en nooit uit werken ging. Buitenkomen werd steeds gevaarlijker, zij heeft afgezonderd geleefd en is wereldvreemd.

Derhalve meent zij dat niet kan worden getwijfeld aan haar verblijf in Koyzan. De Commissaris-generaal heeft in de beslissing ten aanzien van haar vader immers diens verblijf in Koyzan nooit in twijfel getrokken. Daar waar de op heden bestreden beslissing verzoeksters verblijf in twijfel trekt, zou deze ingaan tegen de beslissing die vroeger werd genomen ten aanzien van haar vader. Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing ingaat tegen het advies van het UNHCR voor personen uit Centraal-Irak.

3.1.2. In ondergeschikte orde beroept verzoekster zich op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij meent minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en herneemt in deze volledig de argumentatie die zij voerde aangaande het vluchtelingenstatuut. Zij verwijst naar het reeds aangehaalde rapport van het UNHCR en stelt dat zij haar recente afkomst van Koyzan voldoende heeft aangetoond. De bestreden beslissing zou dan ook foutief zijn gemotiveerd en artikel 48/4 en de motiveringsverplichting schenden.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Verzoekster brengt slechts de fotokopieën bij van haar identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en paspoort. Aan dergelijke fotokopieën kan, gelet op de manipuleerbaarheid ervan, geen bewijswaarde worden toegekend. Bovendien blijkt verzoekster de inhoud van de bijgebrachte identiteitsdocumenten niet te kennen. Zo kon zij niet aangeven sedert wanneer zij haar paspoort had of wanneer het werd afgeleverd en bleek zij evenmin te weten waar het is uitgegeven of op welke wijze de Mukhtar het bekwam. Zij antwoordde ontwijkend op de vraag waar haar identiteitskaart werd uitgegeven en kon niet preciseren sedert wanneer zij haar identiteitskaart had, waarbij zij zelfs het jaar van uitreiking niet kon geven. Evenmin kon zij aangeven of zij deze identiteitskaart verkreeg vóór dan wel na de val van het regime van Saddam Hoessein. Even verder werd aan verzoekster nogmaals gevraagd wanneer zij de identiteitskaarten en paspoorten kregen van de Mukhtar, waarop zij aangaf zich dit niet meer te herinneren (administratief dossier, stuk 3a, p.3-4, 8). Dit klemt des te meer daar verzoeksters verklaringen aan het einde van het gehoor niet stroken met haar eerdere verklaringen. Wanneer haar werd gevraagd waarom het paspoort van haar moeder werd uitgereikt in Erbil antwoordde zij dat dit was omdat haar moeder daar is geboren. Vervolgens werd haar erop gewezen dat haar paspoort volgens deze redenering ook is uitgereikt in Erbil, waarop zij dit bevestigde, doch geen verklaring kon geven voor het feit waarom zij eerder tijdens het gehoor verklaarde dat zij niet wist waar haar paspoort werd uitgereikt (*ibid.*, p.10). Het voorgaande vormt een negatieve indicatie voor verzoeksters algemene geloofwaardigheid.

Verzoekster, die is geboren in Erbil, verklaarde dat zij en haar familie vanaf de val van het Noorden in Koyzan woonden, zij altijd in hetzelfde dorp bleven en haar geregistreerde adres daar was. Zij ontkende dat zij of één van haar familieleden tijdens hun verblijf in dit dorp en Jordanië ooit naar Erbil of één van de andere Koerdische gebieden in Koerdistan of Noord-Irak is geweest (ibid., p.4, 8). Deze verklaringen kunnen geenszins worden gerijmd met de documenten in het administratief dossier. Vooreerst blijkt uit het krantenartikel dat betrekking heeft op verzoeksters broer dat het gezin van verzoekster tot eind 2001 in de Iraakse hoofdstad Bagdad zou hebben verbleven. Daarnaast bleek dat verzoeksters identiteitskaart in 2002 werd uitgereikt in Erbil. Daarnaast (administratief dossier, stuk 8: documenten). Uit het visumdossier van verzoeksters moeder blijkt bovendien dat het paspoort van verzoeksters moeder werd uitgereikt in Erbil in 2006, alsmede dat het permanente adres van verzoeksters moeder te Erbil was (administratief dossier, stuk 9: landeninformatie). Deze vaststellingen ondermijnen verder verzoeksters gehele geloofwaardigheid.

Op grond van de stukken van het administratief dossier, meerbepaald de gehoorverslagen van het CGVS (stukken 3a en 3b) en de landeninformatie (stuk 9), concludeerde de Commissaris-generaal met recht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar recente afkomst van Centraal-Irak.

Verzoekster kon op geen enkel ogenblik aangeven waar Koyzan ligt. Volgens haar verklaringen ligt dit in de buurt van Al Khalis, maar zij kan de afstand tot Al Khalis niet preciseren. Tevens verklaarde zij dat Koyzan op zo'n twee kilometer van Bagdad ligt, alsmede dat Koyzan dichterbij Al Khalis ligt dan bij Bagdad. De bestreden beslissing stelt met reden dat derhalve de afstand tussen Bagdad en Al Khalis maar zo'n vier kilometer is volgens verzoeksters verklaringen, hetgeen niet strookt met de informatie in het dossier waaruit blijkt dat de afstand tussen beide plaatsen meer dan vijftig kilometer is. Verzoekster kon daarnaast niet aangeven in welke provincie of 'muhafazat' Koyzan ligt. Verder stelde zij dat dit dorp voornamelijk Arabisch is en zij er de enige Koerdische familie waren, doch bleek zij niet te weten of het dorp voornamelijk werd bevolkt door Soennieten of door Sjiieten.

De bestreden beslissing motiveert daarenboven met recht dat verzoeksters kennis van het Arabisch uitermate summier is voor iemand die gedurende bijna vijftien jaar in een Arabisch dorp gewoond heeft, er tot het tweede leerjaar lessen volgde in het Arabisch en ook nog bevriend was met de dochter van de Arabische Mukhtar, hetgeen de geloofwaardigheid van haar beweerde verblijf in Koyzan verder op de helling plaatst.

Verzoekster wist evenmin wie er sinds de val van het regime van Saddam Hoessein instaat voor de veiligheid van het dorp en legde foutieve verklaringen af omtrent het geld dat gedurende de laatste jaren van het Saddam-regime werd gebruikt in Centraal-Irak. Zij kon bovendien niet aangeven wanneer het regime van Saddam Hoessein gevallen is.

Verzoekster tracht de voorgaande vaststellingen te verklaren doordat zij geïsoleerd zou hebben geleefd, doch deze verklaring is geenszins afdoende om te verklaren dat zij een gebrekkige kennis vertoont van het Arabisch en geen correct antwoord weet te formuleren op dermate elementaire kennisvragen omtrent het dorp waarvan zij afkomstig beweert te zijn en waar zij gedurende een groot deel van haar leven zou hebben gewoond, te meer daar zij verklaarde dat zij soms met haar zussen naar buiten ging en speelde in het dorp (administratief dossier, stuk 3b, p.9).

Gelet op het feit dat verzoekster dermate vage en incoherente verklaringen aflegt omtrent haar identiteitsdocumenten, het feit dat haar verklaringen aangaande haar afkomst niet kunnen worden gerijmd met de documenten in het dossier, haar gebrekkige kennis van het Arabisch en haar onwetendheid met betrekking tot elementaire kennisvragen aangaande haar dorp, kan er geenszins geloof worden gehecht aan haar beweerde afkomst van het dorp Koyzan in Centraal-Irak. Het feit dat haar vaders afkomst in diens beslissing van 21 december 2004 niet uitdrukkelijk in twijfel werd getrokken vermag niet de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen omtrent haar beweerde regio van herkomst te herstellen.

Daar er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde afkomst van Koyzan in Centraal-Irak, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die zij aldaar zou hebben ondervonden.

Waar verzoekster aanvoert dat zij vervolging vreest omwille van het lidmaatschap van de Baathpartij van haar vader, dient bovendien te worden opgemerkt dat uit de beslissing die op 21 december 2004 werd genomen ten aanzien van haar vader blijkt dat deze geen begin van bewijs heeft voorgelegd

aangaande zijn Baath-lidmaatschap. Bovendien verklaarde haar vader slechts voor de vorm lid te zijn geworden van de Baathpartij, aangezien hij hiertoe als ambtenaar in de nationale watermaatschappij toe verplicht was. Zijn activiteiten zouden zich hebben beperkt tot het leveren van een financiële bijdrage aan de partij. Hij zou niet hebben dienen deel te nemen aan vergaderingen en nooit een bepaalde functie toevertrouwd hebben gekregen (administratief dossier, stuk 9: landeninformatie). Daar haar vader geen activiteiten voerde voor de Baathpartij en hierbinnen evenmin enige functie had, maakt verzoekster geenszins aannemelijk dat zij ingevolge haar vaders lidmaatschap van de Baathpartij zou worden vervolgd.

De bestreden beslissing motiveert op grond van de stukken van het administratief dossier bovendien met recht dat verzoekster zelf verklaarde dat zij geen problemen had in Irak en vluchtte omdat er geen wet is en niemand beschermd kan worden. Zij verwees weliswaar naar de problemen die haar vader kende en stelde eveneens naar een nieuwe wet die hen verhinderde langer in Koyzan te blijven. De bestreden motivering stelt echter met reden dat verzoekster niets kon vertellen met betrekking tot de problemen van haar vader en verklaarde dat zij hem er ook nooit naar vroeg. Dit wordt met recht merkwaardig geacht, daar verzoekster wel verwees naar diens problemen, ingevolge dewelke zij niet langer in Irak konden blijven. Buiten het feit dat haar vader lid was van de Baathpartij wist verzoekster echter niets te vertellen over diens banden met deze partij. Zelfs met betrekking tot zijn andere professionele activiteiten wist verzoekster amper iets te vertellen, behoudens dat hij voor de *“Dienst Water”* werkte. Wat dit juist inhield, wist ze evenmin. Dat verzoekster enerzijds stelt omwille van haar vaders problemen niet in Irak te kunnen blijven, doch anderzijds hier niets over blijkt te weten, is niet aannemelijk. De Commissaris-generaal oordeelde op goede grond dat minstens van verzoekster kan worden verwacht dat zij hieromtrent concrete informatie kan geven.

Tevens bleek verzoekster hoegenaamd geen informatie te kunnen geven over de nieuwe wet waardoor zij niet langer in Koyzan konden blijven. Zij wist niet om welke wet het ging, noch waarover deze wet handelde en wist in het geheel niets te vertellen over deze wet. Dit klemt des te meer daar verzoekster dienaangaande niet het minste begin van bewijs bijbrengt.

Het is nochtans aan de kandidaat-vluchtelingen om voldoende concrete elementen en feiten bij te brengen opdat de asielinstanties haar vrees voor vervolging correct kunnen inschatten.

Met betrekking tot haar reisweg van Irak naar Jordanië, vindt de bestreden motivering steun in het administratief dossier waar deze stelt dat verzoeksters verklaringen niet kunnen worden gerijmd met de gegevens in het visumdossier van haar moeder. Zij beweerde immers dat zij, noch haar familieleden ooit naar Koerdistan (Noord-Irak) gingen gedurende hun verblijf in Koyzan en Jordanië, dat zij samen met haar moeder en zussen van Koyzan naar Jordanië ging en dat zij per wagen naar Jordanië reisden. Nochtans werd het paspoort van haar moeder uitgereikt in Erbil en blijkt uit de stempels in dit paspoort dat haar moeder op 17 september 2006 is vertrokken van op de Internationale Luchthaven van Suleymaniya en nog dezelfde dag Jordanië is binnengekomen, zodat zeker haar moeder naar de Koerdische gebieden is gereisd.

Dit klemt des te meer daar verzoekster uitermate vage en incoherente verklaringen heeft afgelegd omtrent haar beweerde reisweg vanuit Irak naar Jordanië, alsmede haar reisweg vanuit Jordanië naar België. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS kon zij niet antwoorden op de vraag tot wanneer zij in Koyzan woonden. Als verklaring beweerde zij dat zij nog klein was, hetgeen niet kan worden aanvaard, in acht genomen dat zij is geboren in 1982 en bijgevolg reeds in de twintig was. Verzoekster kon evenmin en zelfs niet bij benadering aangeven hoe oud zij was toen zij in Jordanië aankwam. Wanneer haar gevraagd werd hoeveel tijd na het vertrek van haar vader uit Koyzan zij naar Jordanië reisden, antwoordde zij ontwijkend: *“We zaten drie jaar in Jordanië”*. Even verder gaf zij aan zich niet meer te herinneren hoeveel jaren na het vertrek van haar vader zij vertrokken. Verzoekster legde daarnaast uitermate vage verklaringen af aangaande haar voorgehouden reis per wagen naar België. Zij kon niet preciseren via welke landen zij zou hebben gereisd en bleek evenmin te weten of er controles waren op de baan. Aan het einde van het gehoor bleek nogmaals dat verzoekster niet kon aangeven wanneer zij Irak zou hebben verlaten (administratief dossier, stuk 3b, p.2-3, 6, 10, 12). Ook tijdens het tweede gehoor bij het CGVS bleek verzoekster niet in staat gedetailleerde en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot haar reisweg vanuit Irak. Wanneer aan haar werd gevraagd van wanneer tot wanneer zij in Jordanië verbleven, antwoordde zij dat zij daar drie jaar bleven en er waren in 2006. Vervolgens werd haar gevraagd: *“Maar iets specifiek, in 2006 was u er, maar van wanneer tot wanneer?”*, waarop zij antwoordde: *“We waren daar”*. Verzoekster kon niet preciseren wanneer in 2006 zij naar Jordanië vertrokken en kon zelfs niet aangeven in welk seizoen dit gebeurde (administratief dossier, stuk 3a, p.5, 8).

De voormelde vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de reisweg via welke verzoekster Irak zou hebben verlaten, alsmede het ogenblik waarop zij Irak verliet.

In acht genomen dat er, ingevolge de voormelde vaststellingen, geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde asielrelaas, is haar toetsing van dit relaas aan de criteria zoals bepaald in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 niet dienstig. Haar verwijzing naar het rapport van het UNHCR van april 2009 en de volgens haar bestaande situatie in haar beweerde land van herkomst is in casu evenmin dienstig. Dergelijke algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd. De vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, in acht genomen dat zij haar recent verblijf in Centraal-Irak noch haar beweerde problemen aannemelijk heeft gemaakt, in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (artikel 4, eerste en tweede lid van richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004).

Uit het sub 3.2.1 bepaalde blijkt dat verzoekster verkoos om bij de asielinstanties een fictief verblijf in Koyzan te schetsen, dat haar verklaringen niet stroken met de door haar bijgebrachte documenten en dat zij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent haar problemen en reisweg vanuit Irak. Dergelijk gedrag is in flagrante tegenspraak met de hoger beschreven medewerkingsplicht. Door verzoeksters houding tijdens de opeenvolgende gehoren is haar algehele geloofwaardigheid op ernstige wijze gehypothetheerd. Het is niet aan de Raad om, na vaststelling van bedrieglijke verklaringen, de elementen die wel correct naar voor gebracht werden te distilleren uit het relaas. De ongeloofwaardigheid van verzoeksters beweerde verblijfplaatsen, problemen en reisweg werd vastgesteld op basis van tegenstrijdigheden, inconsistenties en lacunes in kennis, en dit in strijd met de verplichting die op haar rust om de asielinstanties de juiste toedracht omtrent haar verblijfplaatsen voor vertrek, haar reis en de chronologie daarvan uit de doeken te doen.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het beweerde land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven (RvS 4 juni 2009, beschikking nr. 4513). Verzoekster maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen. Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend. Derhalve dient de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster te worden ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS